

2. fejezet

A Múlt Szelleme

Amikor felébredt, Charliet az az érzés fogta el, mintha behányták volna egy ipari mosógépbe, aztán kiköpték volna a világ egy Isten háta mögötti szegletén, pedig pontosan ott tért magához, ahol elindult. De mégis máshol, egy új helyen.

A fejébe hasító fájdalom végett nem volt túlságosan elragadtatva, viszont ez már méltán jelezte a tényt, miszerint még mindig az élők közt tudhatja magát, s örömmel tapasztalta azt is, hogy valamennyi végtagja engedelmeskedett, amint mozgásra parancsolta őket. Ennek ellenére is csak nehézkesen tudott feltápászkodni a hamu és minden más szenes hulladék által fedett talajról.

Ennyit a nagy utazásról – visszhangzott a gondolatai közt, amint sikeresen felfedezte, hogy a hely, ahol épp felkelt, egy roppant létesítmény kiforgatott belseje kellett, hogy legyen. A Lazarus létesítmény, melynek megállapítását meglehetősen nehézkesen tette. Ugyanis felismerte a kiégett falakat, a szétfeszített oszlopokat és tartóelemeket. Ám ha mindez nem is, a Portál négy masszív, mégis nádszál vékony fémhengerének az elszórt maradványai azonnal a fejébe vésték, hogy nem működött az egész. Bár meg kell hagyni, az élete megmentése céljából páratlan dolgot tettek, s hősünk eleinte nem is értette, hogyan lehetséges ez.

Aztán valami csak megakadt a szeme sarkában, s a fél méter híján a földdel tökéletesen egyenlővé tett létesítmény kifordított, ádáz bensőjéből, tökéletes rálátása nyílt egy felhőkarcolóra, melynek lándzsás teteje legalább a nyolcszáz méteres magasságot verdeste. Aztán, nem is olyan sok idő elteltével még egyen, s aztán még egyen megragadt a kék szemeknek döbrent tekintete, s végül egy egész város rajzolódott ki előtte. Egy New York, ami mégsem New York, hiszen annak a város vitathatatlanul legmagasabb épülete sem érte el az ötszáz méteres magasságot, de itt... itt még egy háromszor akkora óriás is helyet kapott.

Charlie elméjében csakhamar kibontakozott egy város, amely két étellel teli folyó közt áll, melyet zöldellő fák és a nap szemet gyönyörködtető sugarai káprázatosan szegélyeznek, ahol kicsiny siklók ezrei, sőt, milliói cikáznak az égen a túlszűfolt utak helyett. Egy tökéletes helyet, a világot, ahol már nincs többé háború, éhezés, vagy betegségek, legalábbis 2057-ben mindig is így képzelte a jövőt, de most már egy merőben más végkifejlettel kényszerült szembesülni. Alig egy szempillantás elteltével.

Igen, az magas épületek terén ez a hely, ez a New York tényleg megegyezik ezzel a képpel, és siklók is repülhettek valamikor az égen, s ki tudja, egyszer tán növények is lehettek errefelé. De most nem látott mást, mint hatalmas, átláthatatlanul vastag füstfellegeket, melyeken át a napfény még az alkonyat megszokott tónusát is képtelenné vált magával hozni. A növények és minden más zöld dolog hiányából egyből arra kellett következtetnie, hogy ez állandóan így lehetett.

Bizonyára a környezetszennyezés már egy olyan veszedelmes szintre emelkedett, ahol a szmog már nem csak elfedte a légszennyezőanyagot, de még sötétbe is kergette azt, aminek a soron következő velejáróját is tapasztalnia kellett: a csontig hatoló hideget.

Ami legalább 50°C volt odahaza, az ebben az otthonban egy, a nullához közeli értéknek feleltethető meg. Ám a látottak legszörnyűbbike csak most következett.

Hiszen a roppant felhőkarcolók koránt sem örvendhetnek épségnek, a hosszas vonalaikat füstölgő törések és helyenként lángnyelvek torzították el, melyekből további füstgomolyagok feketéllettek a Charlie számára csak nehezen, szinte már küszködve lélegezhető légkör felé. Egy pillanatra el is csodálkozott rajta, egyáltalán hogy élhetnek itt még emberek, mivel azt már látta, hogy a füst és tűz mögött bizonyosan lakozhatott valami. Mert ha siklók nem is, de valamiféle sugárhajtású helikopterféleségek sebesen járták Manhattant, valamint a további városrészeket.

Az orr részükön tornyosuló gépágyúkból és a pásztázó keresőfényeikből a hősünk nem következtetett másra, mint katonai járművekre, s ha valaki, akkor ő méltán ismeri az állapotot, amikor semmi más, csakis kizárólag harcjárművek szelhetik az eget.

Ez a New York nem más, mint egy háborús övezet.

Magát az ellenséget, az újonnan a sűrűjébe keveredő harcosok számára szolgáló első számú talányt, már nem tudta, honnan is tudhatta volna megállapítani? Különben is, akadt még bőven elég rágódni való a fejében. Mint például a csodás túlélése mögött lakozó rejtély, amit be lehetett volna tudni a Portálnak, ha Jina még mindig vele lenne. De nincs. Két másodperccel sem léphetett be a lány után, de ő még sincs vele, ami egy elég érdekes lehetőséget vetett fel az elméjében:

Lehetséges lenne, hogy amíg Kennt gond nélkül jutott át az új Földre, őt merőben más erők készítették az útjára? Talán, amikor ő lépett be, épp akkor kapták telibe a lángok a nemes szerkezetet, s ez már megváltoztatta a paramétereiket? Valahogyan, tán egy kis extra löket folytán a másik Föld helyett, őt a távoli jövőbe repítette?

Amint ezen tűnődött, a lábai akaratlanul is menetelésre készítették, méghozzá a főváros – ha még az egyáltalán – szemmel láthatóan a legépebb része felé, ott, ha válaszokat nem is, de legalább menedékre lelhet. Hiszen a hadműveleti központok, a csaták rettegett bázisai, épp az ilyen, viszonylag éppen maradt részeken szoktak tanyázni, legalábbis az ő idejében. Akárhogy is, ott nagyobb biztonságban lesz, mint itt. S ezalatt alig vette észre, de romok közt kászálódva sikeresen rálépett valamire.

Ahogy azt a szemei kisvártatva megerősítették, az nem lehetett más, mint egy poszter, amin melleleg majdnem el is zakózott az imént. Ám őt mégsem ez, hanem a plakáton – hála az égnek angolul – szereplő feliratok legszembetűnőbbike fogta el, amint végigmérte azt a kíváncsi szemével. Alighanem egy név, vagy valamiféle fogalom lehetett, ami csak egyetlen szót tett: Scorpiá.

Mostanában biztos így hívják a várost, vagy az országot... – könyvelte el magában Cross, miközben szép lassan ismét átfutottak benne az események. Most már tisztán látta, hogy nem a főreaktor robbanása döntötte romba a létesítményt, legalábbis nem most, hiszen akkor fél Manhattan egy füstölgő kráter lenne. A mostani emberek már minden bizonnyal újjáépítették az egészet, s ő olyan pechesnek bizonyult, hogy épp akkor érkezett, amikor egy szerencsés ellenséges találat ismét a földdel tette szöges egyenlővé a helyet. Tovább baktatva, már az ellenség arcán kezdett tűnődni, kezdetben akaratlanul is oroszoknak tippelte őket. Rossz pénz nem vész el.

Igaz, nem tűnik túlzottan érett feltételezésnek az egykor hatalmas, akkorra már sárba tiport nemzet újbóli felemelkedése, valamint a kicsinyes bosszúhadjárata, de héj, nem sokkal ezelőtt utazott magában az idő – úgy tűnik – képlékeny szövetében.

Ki tudja, hány évtized, tán évszázad telhetett el.

S ha már maga az ellenfél ádáz rejtelve is szóra került, Charlie nem tudta kihagyni a hadállás gyors felmérését. Tekintve, hogy ez a hely, ez a New York rosszabb formát idéz, min az akkori Moszkva, biztosan a másik fél felére hajolhat már a háború zord mérlege. Viszont az anyatermészet mostani arcából ítélve, az se lehet túl szép hely.

Ekkora már a Hudson folyó partjához is érkezett.

Mert az a néhány normálisabb felhőkarcoló nem sokkal tornyosul ezen bűzös, szennyel és a felszínén sodródó döglött halakkal teletűzdelt folyó vonala takarásában, s Cross hamar rájött, hogy a menténél közlekedve jóval tisztább, járhatóbb a romos terep. Néhány perc elteltével ráeszmélt a tényre, miszerint egy igazi utat sikerült találnia, amit ha számos fémes törmelékdarab fed is, de még nagyjából használható állapotban kellett lennie, amikor az egész kezdetét vette. Eleinte nagyon is meglepte ez a különös változó, de végül csak összeállt benne az egész, s attól kezdve már nem is értette, mit nem tudott felfogni ezen: igenis használnak még kerekeken guruló járműveket. A levegőben suhanó járművekre való átállás mostanra sem ment végbe.

A mihez kezd majd, hová megy a pusztítás elől, és egyáltalán mit mond majd azoknak, kikre remélhetőleg ráakad majd a romoknál, nem is gondolt bele igazán. Tulajdonképpen nem is mondhat túl sok mindent, ami kellőképpen megmagyarázza mindezt, ugyanis egy amerikai egyenruhát viselő férfi, ki a pusztta világát sem tudja, egy elég feltűnő, megmagyarázhatatlan entitás.

Mondhatni, maga a múlt megtestesült szelleme.

A következő kilométeren már nem is gondolkodott túl sokat, sokkal inkább csak döbbenetesen szemlélte a környezetét. Keserűséggel nézett szembe azzal, mi történt a világgal, milyen felelőtlen és nyersanyagszomjas is volt az Ember.

Mert voltak intőjelek, kellettek, hogy legyenek. Ám ezek szerint, a haszon, maga a mit sem tagadó pénz, mindig is többet ért a jövőnél, még akkor is, amikor már fenekestül veszni látszott minden. Idő közben még az előbbinél is meglepőbben tárult elé egy újabb zavarba ejtő fordulat, nevezetesen az emberek, az utca népeinek a látványa. Úgy tűnik, az ilyenkor megszokott kijárási tilalom ellenére mégis csak akadt, ki kimerészkedett a külvilágba, mert bizonyára hiányt szenvedhetett valamiben, valami létfontosságúban. Abból, hogy meglehetősen nagy számban találkozott ilyen alakokkal, ám egyetlen katonai jellegű személyt sem vélt felfedezni, úgy saccolta, már egy ideje így mehetnek a dolgok. Hetek, ha nem hónapok óta ostrom alatt tarthatják New York kétségbeejtően leamortizált városát.

S milyen is a mai ember?

Ebből a szempontból nagyon megnyugodott Charlie, mert ha nem is merészkedett túl közel a felé szúrósan, néhol értetlenül néző személyekhez, tisztán látta bennük az amerikai mivoltukat, noha egy tíz-tizenöt centiméterrel magasabbnak találta őket a saját korabelieknél. Szerencsére ő sem panaszkodhatott ebből a szempontból, mivel

az izmos testalkata, egykilencven'-es magassága, valamint a maga daliás, délceg testtartása mellett egy igazi álmát látta ebben. Végre nem tűnik ki a tömegből, nem kerül egyfolytában a menetsor élére. Itt, ha öt centi többlet tudatában is, de legalább hozzávetőlegesen átlagos lehet. S még a fekete haj, valamint a kék szemek sem mentnek ki a genetika divatjából, tehát nem lesz gondja, testileg.

A ruházat terén sem panaszkodhatna túlzottan, ha normális és nem egyenöltözék lenne rajta, hiszen a népek sem viselnek többlet egy jó meleg pulóvernél, valamint egy farmernadrágnál. Bár a mostani hőmérséklethez képest ő szívesen belebújt volna valamiféle bundába, de persze ők már bizonyosan hozzászokhattak e viszonyokhoz.

S ebből kezd kibontakozni a harmadik tényező, a kultúra kérdése, ami magában foglalja a mostaniak szokásait és a nyelvjárást. Mivel őt kemény fából faragták, csak megszokja majd valahogy ezt az istentelen hideget, valamint fullasztó levegőt, sőt, tán még a nap hiányával is képes lesz kiegyezni az égbolton. Az örökös éjszakával egyetemben. Ám a társadalom berendezkedése már egy merőben más helyzet.

Cross nem ismeri az itteni dolgokat, szokásokat, s ezért sem mert túl közel merészkedni a környező emberekhez. Jóformán még a szemükbe sem nézett, azonnal a magasba vágta a tekintetét, amint kereszteződött valakivel a még mindig döbönt szemtükre. Nem tudta, mit váltana ki belőlük, ha tovább bámul felé, vagy esetleg még oda is sétálna valamelyikükhöz, hogy kérdezősködni kezdhesen a dolgokat illetően.

Idegenné vált a saját bolygóján, mivel már rég nem tartózkodott a saját idejében, pedig előbb, vagy utóbb muszáj lesz szóba elegyednie valakivel.

Nem igazán sejtette, mi haszna származna abból, ha egy itteni manusz helyett egy, a város normálisabban megmaradt szegletén ácsorgó katonától kérdi meg azokat a dolgokat, amelyeket mindenféleképpen tudnia kell, ám mégis ezen viszonyok közt találta az elméjét. Egészen egy bizonyos, szívdermesztő sikoltásig.

- Segítség! Valaki... – hallatszott egy fiatal nő hangja a távolból. Nem is olyan messziről, mint azt Charlie rövidesen felfedezte. Ugyanis a szemközti síkatorban egy húszan éves, barna hajú leányzót vélt felfedezni a kék szemeivel, aki körül egy rakás banditaszerű alak vert átmeneti tanyát. Tartott az itteniektől, vagy sem, a Lazarus létesítményben történtek folyamán már éppen elégszer hagyta maga mögött a lelkét.

Inkább farkasszemét néz egy ádáz veszedelemmel, mintsem egy újabb kegyetlen gáztettet, ám jelen esetben, sokkal inkább nem tettett kelljen elkönyvelnie a szívének. Néhány sietős lépte sem telt bele, mikor már szemmel láthatóan szembetűnt a nőt fenyegető alakoknak, akik mindezek ellenére rá sem hederítettek.

Elvégre ők legalább heten voltak, Cross pedig egyes egyedül. S az ilyen esetekben sokszor előfordul az, ha valaki megáll bámészkodni egy másodpercre, elképzeli magában, hogy lesz a nagy hős, aki megmenti a szerencsétlent, aztán pedig szép lassan eloldalognak. Hagyják megtörténni azt, aminek az ő esetükben elvárnák a bekövetkeztét. Tudni illik, Charlie is került már hasonló helyzetbe, ami mégis más volt, mert abban az esetben csak elgyepálta néhány helyi gyerkőc – ő sem lehetett több tizenkettőnél –, de lényeg az, hogy akkor senki sem segített neki.

Márpedig ő itt és most mégis megcselekszi ezt.

Ahogy közelebb kezdte szedni a lépteit, továbbra sem tartották túlzottan nagy fenyegetésnek, így még néhány másodpercre Cross bepillantást is nyerhetett a szerencsétlen nőszemély helyzetébe, aki nem is tudta már, kire emlékeztette.

Nem lehetett tíz centivel sem alacsonyabb nála. Hosszú, barna haja úgy simult a fekete kabátjához, mintha csak odaöntötték volna, a zöld szemei pedig a bájos, kis mértékben sápadt arcának az étellel teli bőrét valóságos koronaként szegélyezték. Emellett egy meglepően vonzó, kecses alakot vélt felfedezni a másik személyében, mintha testet öltött angyal lenne, hisz már az első látásra sikerült megigéznie. A kezdeti nincstelenségéből kiindulva, Charlie számára nem jelentett különösebb fejtörést, mégis miért fogták közre ezek az alakok. De mégis megcsalta a látszat.

Az idő közben elhangzottak egy teljesen más okozatot taglaltak.

- Nyújtsd át szépen, akkor elengedünk – sugallta a nő felé egy magas, testes, s rendkívül fenyegető férfi. Bár a fekete bőrű egyén barna szemeiben Cross egy csepp őszinteséget sem vélt felfedezni, a lány mégis hajlani kezdett az engedelmességre.

Nem tudni, hogy talán azért, mert elhitte a szegény teremtés, vagy csupán a pusztá kétségbeesés szögei mozgatták a gerincét, de szép lassan a férfi felé kezdte nyújtani az eddig a karjai közt hevesen szorongatott, barna zacskót. Hősünk semmit sem állapíthatott meg a tartalmát illetően, azonban roppant fontos lehetett az áldozat számára, ha az utolsó pillanatban mégis visszarántotta azt, majd még az előzőnél is hevesebben kezdte szorongatni a kezei közt.

A férfi ennek láttán egy bicskát húzott elő a zsebéből, majd a lány állához szegezte annak fémes pengéjét. De az ártatlan teremtés mégsem engedett a szorításból, még akkor sem, amikor a szemei sós könnycseppeket kezdtek ontani a remegő ajkai felé. Ha a tragikus jelenet másra nem is, de legalább arra elégséges lett, hogy mindenki a vérontás szélére sodródó főnökfigura felé forduljon, még azok is, kik eleinte Crosst próbálták jobb belátásra inteni a tekinteteikkel.

Így az egykori katona – már bizton holtnak nyilvánították – szinte észrevétlenül juthatott oda, a drámai másodpercek mindenki figyelmét másmerre készítették.

- Nem mondom el még egyszer – förmedt rá a támadóinak legveszedelmesebbike, ismételten betetézve a pillanat keserét. – Add ide a kaját most, vagy esküszöm a jó Istenre, hogy átvágom a torkodat – eközben a veszedelmes pengét a nő álláról szép lassan a nyakához csúsztatta a selymes bőrén, nem bántva annak a felületét, de méltán jelezve, hogy mégis mit tehetne vele ebben a pillanatban.

Szegény lány már tudta, hogy ebből nem lesz más menekvése, ezért újfent hajlani kezdett az élete megőrzése szempontjából tán utolsó megmaradt végkifejletre, amikor egy újabb következett. Ugyanis Cross ekkorra már nem csak elég közel jutott, de sikerült olyan kedvező pozíciót felvennie, melyet csak kevésszer cselekedhetett meg az élete folyamán. Hisz szinte akadálytalanul férközhetett be a kör közepébe, majd vághatta állon minden erejéből a zsarolót, aki a jövő embere vagy sem, nagyon is megérezte a két teljes csontfogát félbetörő támadást.

Még ki sem köpte a szilánkokat, már elemelte a pengét a lány torkáról, s egy gyors kontrázásra készítette azt, amit a hősünk könnyű szerrel védett. Kit ne tanítanak meg verekedni a hadseregben? Pláne őt, a szokatlanul fiatal háborús veteránt a sors

még egy ennél is veszedelmesebb formával vértette fel. Nem is habozott kihasználna az alkalmat, melyet az izmos, bicskás kar átmeneti feltartóztatása jelentett számára. A következő ütése előtt már a támadó eszmélete sem menekülhetett, egy zápfoggal egyetemben. S ebben a pillanatban úgy tűnt, mintha el is múlt volna a vész, a nő már hálálkodva is tekintett az újdonsült hőse felé, akit viszont ezúttal sem hagytak cserben az ösztönei. Melyek a józan elméje számára érthetetlen módon készítették le a fejét, de egy vaskos ököl csak elsuhant a fekete, rövidre szabott hajszálai felett.

De ezért is az ösztönök, mintsem a csavaros gondolatmenetek uralják a harc ezen formáját, melynek a következő állomása azt volt, hogy Charlie a könyökével vesén érte az újabb ellenfelét. Bár az nagyon is felhorkant ennek hatására, mégis csak megpróbálkozott egy újabb pofonnal, amit a karja szoros megragadása, majd a rettenetes személyének a földre kényszerítéséhez vezetett.

Mivel Cross még a múltbéli valója miatt sem volt kisebb a férfinél, sőt, még jóval erőteljesebb is volt nála, a karfeszítés kínjai alól nem menekülhetett az áldozata, de neki nem is kellett. Ugyan, még akadt másik öt társ is mellette, akik közül mégis csak egyetlen személy sietett a segítségére. Ám így is csak a kárára lett.

Mert Charlie nem habozott, sosem volt az a szívbjajos típus, ha már harci helyzetbe keveredett, főleg akkor nem, ha épp némi aggodalmaskodás vezette bele a személyre szabott kutyaszorítójába. Egy erélyes rántással félbetörte a talaj megalázó szintjére készített ellenfele karját, aki fájdalmasan ordított fel, mikor egy újabb társa terült a talajra egy kiadós ütés és rúgássorozat végeztével. S mindennek köszönhetően, a hősünk csakugyan azt kezdte érezni, hogy még esélye is lehet a győzelemre.

Ám rövidesen négyen indultak meg felé, egyszerre.

Ha valami, akkor ez már bizonyosan nem játék, Cross is ennek a fényében kezdett cselekedni, mert ha az M22-esét el is vesztette az utazás során – biztos kiejtette a kezei közül a káoszban –, az M9-es pisztolya még mindig kihúzhatta a csávából. S csakugyan megugrasztotta, majd megállásra készítette a megmaradt gazfickókat.

- Ez tényleg megér egy golyót a fejetekbe? – szavalt teljesen közömbösen a hirtelen fölényes helyzetbe kerülő ember, mert az ellenfelei szemén nem csak az látszott, hogy nagyon is felismerik a fekete pisztolyban rejlő veszedelmet, hanem a hipermodern testvéreinek a bárminemű képviselőjének hiánya is megcsillant a félelemmel teli szemtükreikben. Hősünk épp erre a látszólag rideg magatartásra alapozta a sikerét, ezáltal tisztán látszott rajta, hogy nem viccel, sőt, gyerekjáték lenne számára az egész. S mindkét állítás igaz lenne, ha Charlienak nem lenne lelke. Igaz, csak utólag epestenék a történetek, mintsem gátat szabhasson az öldöklésnek.

Amire a túlélés és a félelem együtteseképp mégsem került sor.

A négy férfi egy ideig mereven állt, aztán összenéztek, egy jókora ámokfutást megelőzően. Még csak vissza sem néztek, a hátrahagyott társaik gondolata meg sem fordult a fejükben, ami oly sokmindent jelenthetett, hogy Cross inkább bele sem gondolt a lehetséges végkifejletek sorába.

Azonban egyvalaki igen.

- Köszönöm – engedett meg magának egy enyhe mosolyt, s egy halával teli tekintetet a lány, amiért egyvalaki mégiscsak kiállt mellette, mikor a legkevésbé sem számított volna rá. Sőt, emellett a férfi még egy zsebkendőt is előkotort a zsebéből, hogy a könnyező teremtés letörölhesse az arcáról a bús, kétségbeesett cseppeket.

Egy régi, nagymamaféle kendő volt ez, ennek ellenére a nő teljesen természetesen használta, csak éppen egy rongydarabként, amit menten a földre is dobott a folyamat végeztével. Hősünket ez nem kis mértékben húzta volna fel odahaza, mivel a nevelőapjától kapta még, akivel kapcsolatban már nem marad túl sok közös emléke. Ám a lány tiszta arca, valamint a tény, melynek értelmében ez már egy másik, eltérő kultúra, türelemre, valamint az eset figyelmen kívül hagyására készítette.

Így zavartalanul folytatta a kibontakozó félben lévő párbeszédet.

- Mi a neved? – ha most elválnának az útjaik, legalább erre emlékezzen.

A nő eleinte furcsállta a kérdést, de végül csak válaszra szánta el magát.

- Kim Nei, nyugodtam szólíts az első nevemen, ha akarsz – a férfi egy bólintással nyugtázta ezt, majd kezet nyújtott volna, de ezt a szokást valami okán már idejét múltnak vélte, hiszen már a pusztá megnevezés sem tűnt túlzottan amerikainak. Bár az is megeshet, hogy Kim egyáltalán nem itteni gyökerű, viszont az túlzottan is valószínűtlen az arcából ítélve. Az egy amerikai, esetleg egy európai nő ábrázata.

- Charlie Cross – ha kezet nem is nyújtott, de csak megosztotta ezt, a számára nagyon is fontos információt. Ki tudja, hátha Kim is emlékezni fog rá, s egyébként sem látott semmi rosszat abban, hogy a tényleges megnevezését felelte. Mégis honnan akadnának rá egy név alapján, ha már évszázadok óta nyoma veszett?

Idő közben a hősünket egy meglepő felfedezés érte, ugyanis a lány nem felelt, de el sem viharzott mellette, bizonyára úgy vélte, hogy Cross még mondani szeretne valamit, ám ő sem törte meg a kettejük közt szép lassan kibontakozó csendet, vissza is fordult volna már, ha még nem nyomasztanák a lelkét azok a bizonyos kérdések. Ennél jobb alkalmat keresve sem találhat a feltevésükre, éppen csak nem tudta, hogyan is kezdje el. A „*Hé, időutazó vagyok!*” típusú kezdeményezést egy mindennél rosszabb lépésnek tekintette, mivel az épelméjűségébe vetett igaz hit elosztatásán kívül, bizonyára semmit sem érne el vele.

Szerencsére Kim akaratlanul is adott egy egérutat.

- Nem vagy éhes? Ugyan... már megint hülyeségeket beszélek, manapság már mindenki éhes – s csakugyan fején találta a szöveget, az utazás, valamint az ebéd kihagyása végett tényleg kopogni kezdtek Charlie szemei.

- Hát nem mondom... rám férne egy kiadós reggeli – az időt nem tudhatta ugyan, de mivel a lámpákon, valamint a tüzeken kívül nincs túl sok fényforrás, viszont valami már szép lassan életet próbál vinni a feketéllő felhőtakaró felől, biztos hajnal felé húzhat már az idő kereke. Érdekes lenne, ha esetleg mégsem.

- Este van – mosolyodott el Kim, nem is tudván mire vélni az esetet, majd a furcsaság mögött szemet hunyva folytatta a mondandóját. – Ha te nem jössz... ha nem is én lettem volna a „*desszert*”, akkor is napokig kellene koplalnom. A minimum, hogy adjak belőle, de nem itt... én is csak azért vonultam ide, hogy ne kelljen

otthonig várnom, de ezek az állatok két falat után megéreztek a szagát, és mire észbe kaptam, már ide is sereglettek. Majd otthon elfelezzük, rendben?

- Persze – nyugtázta Charlie, s alig hitte el, hogy épp most nyert egy meghívást az észbontó szépség lakásába (és ehhez csak három fickót kell eszméletlenre vernie!), ami nem lehet már túl messze, viszonylag. Ám Manhattan sosem volt kis hely.

Ez már bizonyosságot is nyert az első két kilométer elteltével.

Mindezek alatt nem igazán váltottak szót egymással, legalábbis addig, amíg a jókora – bizonyára jó néhány napfordultára elég elemóziával telezsúfolt – zacskót a vékony szövetkabátja gombjai mögött rejtegető lány nem látta érkezettnek ez újabb szóváltás idejét. Arcát és tekintetét kedvesen, ártatlanul fordította Cross felé.

- Te nem vagy idevalósi, ugye? – és csak elérkezett a pillanat, amire a hősöknek fogalma sem volt, hogy mit is felelhetne. Végül a legkézenfekvőbb megoldásra kényszerült lecsapni a sok közül, mivel hirtelen semmi más nem ötölt az elméjébe.

- Messziről, nagyon messziről... – hangzott a semmint mondó felelet.

- Hát jó, akkor én fogom kikövetkeztetni – határozta el magát Kim, melynek kapcsán csupán egyetlen gondolat viharzott át Charlie elméjén:

Sok sikert hozzá...

- Nem tudod, hogy New Yorkban előbb a férfi szokta elmondani a nevét, a fél koalícióval egyetemben, viszont mégis idevalósinak tűnsz, mármint a neved és az arcod alapján. Úgy küzdesz, mintha egy hivatásos katona, sőt, egy elit saber lennél, azonban mégis egy múzeumból lopott egyenruhában rohangálsz, valamiféle nagyapapisztollyal a kezében. Erős sejtésem, hogy eredetileg a hadművelleti központ felé indultál, pedig annak a közelébe sem engednének, ha nincs belépőkártyád, vagy egy igazi, ma is használatos egyenruhád. Hm... ezek alapján még egy konfi is lehetnél, legalábbis egy olyan, aki idő közben átállt, ah... miket beszélek már megint, az ő szívük nem esett volna meg egy bajba jutott leányzón, és soha az életben nem küldtek volna ide senkit, aki ilyen feltűnően rossz akcentussal rendelkezne.

Hát igen, a nyelvjárás már változott egy kicsit.

- Scorpiai vagyok, akárcsak te – erősített rá a férfi, mert már teljesen behatárolta magában, hogy így hívják az állam nevét, ahová most New York tartozik. Azonban már megint egy súlyos tévedés áldozatává vált, amit már méltán szegélyezett Kim önfelelt nevetése, amit még a tettei nyomán támadó tisztelete sem tudott elfojtani, valamint bármilyen mértékben is csillapítani.

Egy só, mint száz, a lány könnyesre röhögte magát.

- Szóval gőzöd sincs arról, mi az a hely? – a férfi szívesen megkockáztatott volna egy újabb hazugságot, de mivel már úgyis vert helyzetben látta magát a párbeszédet illetően, inkább csak ingatni kezdte a fejét. – Nincs az a zug a Földön, ahol ezt ne tudnák... Te valamiféle idegen vagy? – ráncolta kíváncsian a szemöldökét.

S immár Cross nem látott más megoldást az igazságnál.

- Mit válaszolnál, ha azt mondanám, hogy én a múltból jöttem?

Nem kell sokat tűnődni azon, mégis min mehetett a beszélgetés fő ága a soron következő percekben, Kim eleinte kételkedett, aztán a magyarázatok egész seregének hallatán sem tért jobb belátásra a dolgok kapcsán.

Végül egyetlen dolog győzte meg: Miért hazudna? Egyáltalán ki hazudna ilyen?

Innentől kezdve Kim megpróbált megértő társaságul szolgálni a helyzetét elég pontosan ismertető emberrel szemben, sőt, a legjobb tudomása szerint tájékoztatta a jelenlegi helyzettel kapcsolatban, a tálcáról tán egyedül az a bizonyos Scorpia maradt le. Ám összességében nézve, a sejtettnél jóval hosszabb, Manhattan egy belsőbb részére vezető út során, Charlie így is páratlan mennyiségű ismerettel gazdagodott.

Megtudta, hogy a ma írt év már messze nem 2057, sőt, 2157 sem, hanem nem máshová, mint a 2417-es év nyarára sodorta a végzete – mint a lány elmondta, már rég felborult az éghajlat, és a korábbihoz képest egy teljesen más időjárás rendszer alakult ki. A Keleti partnál, például egy három hónapos nyár és egy kilenc hónapos tél lett, s a hőmérsékleti viszonyoknak, valamint a jegesedés ütemének köszönhetően már hivatalosan is elkezdődött az a jégkorszak, amiről Jina még óva intette őt a múltkor. Ennek és a további háborúknak köszönhetően, a lakható területekben sem bővelkedik túlzottan a mai ember, ahogyan semmi másban sem.

Bár Cross eddig is sejtette, de most már első kézből tudja, hogy ez a Föld már nem több, mint egy kopár, javarészt élettelen pusztaság, ahol még így is legalább öt és fél milliárd ember maradhatott fenn. Azonban ez a nagyvárosok mértéktelenül növekvő férőhelyeinek, valamint a technikai fejlettségnek köszönhetően. Ráadásul ez a szám már emberemlékezet óta folytonosan csökken. E zord tekintetben, a férfi teljesen ledöbbsent, amikor meghallotta, hogy négyszáz éven belül bizonyosan eléri a nullát.

Tehát végérvényesen kipusztul az emberiség.

Mivel magától értetődött, hogy az itteniek már szinte mindent megpróbáltak – azon kívül, hogy abbahagyják egymás értelmetlen mézárását –, ezen dőlve, ám egytől-egyik csúfos kudarcba fúló kísérletek soráról nem esett túl sok szó, már egyébként is eljött az ideje a lesürgetőbb tény, maga a háború ismertetése.

Igaz, a hősünk elméjét innentől kezdve elég sok keserű politikai maszlag érte, ám mégis tökéletesen felfogta a lényegét. Nem egészen két évszázaddal ezelőtt a nagy nemzetek elérkezettnek látták az időt, hogy területileg is egyesítsék az országaikat, ezáltal is növelve az egységet, s egyúttal a már akkor is kétségbeesítő környezeti viszonyok javítására terelendő figyelmet. Persze az életben semmi sem tökéletes.

A törekvéseik sohasem érhetek célt, nem teljes egészében.

Még évtizedekbe telt, mikorra legalább nagyvonalakban jutottak valamire, aztán a lakható területek fogyása végleg ellehetetlenítette a végső egyesítést, sőt, újabb háborúhoz vezetett. Végül, nem egészen negyven évvel ezelőtt, két nagy állam emelkedett ki a megmaradtak közül: az Észak-Amerikai Koalíció és a jóval fejlettebb Ázsiai Konföderáció, ami egyúttal területileg is jókora előnynek örvendhetett. Ezek után még sokáig gyűlölködtek egymással, mígnem sikeresen felosztották maguk közt az egész világot. Ám az egyre apadó nyersanyagok okán, még ez sem volt elég.

Nem egészen négy évvel ezelőtt érkezett az újabb világháború ideje, aminek a céljává nem más vált, mint az utolsó megmaradt energiahordozó telepek feletti

uralom. Tehát melyik lesz az a fél, aki alatt végbemegy az emberiség utolsó lehelete. Kezdetben az egész sokkolta Crosst, sőt, még mostanra, a vonzó lány lakásához való érkezésekor sem ülededett le benne teljesen az egész.

Az ember még most, a vég küszöbén is csak háborúzik.

- Itt is volnánk – törte meg Kira lágy, mégis határozott hangja a gondolatmenetét, méghozzá nem máshol, mint egy romos felhőkarcoló hetvenharmadik emeletén. A nő rövidesen előhúzott egy kis kártyácskát a zsebéből, majd a barna zacskóval a karjai közt viaskodva próbálta a zárhoz emelni a manapság kulcsként szolgáló eszközt.

- Hadd segítsek – határozta el magát Charlie, miközben kiemelte a meglehetősen nehéz rakományt a lány terhei alól. Kim tekintete erre egy csapásra tüzesség vált, mintha csak épp ki akarták volna fosztani, úgy meresztette felé a zöld szemeit. Aztán csak észrevetette magát, hiszen Crossnak esze ágában sem volt csak úgy elrohanni a „zsákmánnyal”. Ő segítőkészen kivárta, amíg kinyitja a bejárati ajtót, majd szemet huny a tévesen megítélt helyzet felett. Itt már csak kevesen maradtak kedvesek.

- Köszí – mosolyodott el egy kissé restelve magát az előző történéssor miatt, mentségére szóljon, hogy mostanság meglehetősen negatív tapasztalatai voltak a férfiakat illetően. És ezt követően szívélyesen kísérté be a lakhelyére, ami már az egyetlen megmaradt, s egyúttal a legféltebben őrzött kincse.

Cross ezt a feltételezést két okkal is alá vélte támasztani. Egyrészt, a képek és a berendezési tárgyak személyre szabottsága alapján, ez már jó ideje Kim menedéke lehetett a külvilág borzalmai elől, hiszen itt nem csak normális hőmérsékleti viszonyok uralkodtak, de még a levegőt is könnyű szerrel lehetett lélegezni. Itt még meg is maradhat egy emberi lény. A másik ok, a ház meglehetősen jó épisége, ugyanis ezen a helyen szinte meg sem látszott a háború pusztítása.

A mai felhőkarcolók elég masszív építmények lehetnek.

Az élelemszerzés feladatán kívül, itt nemigen akadhat a lánynak túl sok teendője, azonban már ez a feladat kudarcra is elég ahhoz, hogy elérje az éhhalál hátborzongató körme. Szerencsére ez a mai napon elmaradt, s az ebből fakadó öröme által vezérelve, Kim letette az egyik fémes asztalra a zacskót, majd belenézve máris mosolyra fakadtak a szemei. Bizonyára rég találhatott már ilyen ízletes fogásokat.

- Elég lesz egy pár napra, ha rendesen beosztjuk.

- Osztjuk? – világította meg a lány könnyelmű elszólalását, igaz, Charlie számára ez már nem is tűnt oly nagy titoknak. Ugyan, az égardta világon senki sem gyalogoltatná a társát órákon át egy zacskó tartalmának az elfelezése végett. Pláne nem vezetné az otthona kellő közepébe, de ha még ekképp is esnének a dolgok, már a liftnél – még működnek – is gond nélkül végbemehetett volna a dolog.

Kim maradásra akarja őt, efelől kétsége sincsen.

- Igen – simította hátra az egyik hosszú, a mellei felé sodródó hajtincset Nei, enyhén szólva is alaposan megilletődve. – Kedves srácnak tűnsz, és éjjel úgyis megfagynál, ezért arra gondoltam, hogy maradhatnál egy pár napig, vagy ameddig szeretnél. Tudod, nagyon egyedül vagyok itt, és eddig is csak alig tudtam boldogulni, szóval, kellene még néhány segítőkéz. Cserébe alhatsz a kanapén.

- Van kanapéd? – érdekes információként érte, hogy még mindig így nevezik azt a kényelmes kis ülőhelyet, ahol Kim állítása szerint nyugodtam elfeküdhet majd, s amint feltette a kérdést, már meg is pillantotta azt. Kék szemének megkönnyebbült tükrén át csak mostanra tudatosult benne, milyen nagy is ez a lakás. Ha saccolnia kellett volna, Kim bizonyára a jómódúbbak közé tartozhatott, ám a háború később jóformán mindenét elvehette. Hiszen ők, az érintett civilek fizetik az igaz árát az ilyesminek.

S persze azon katonák is, kik az életükkel teszik ugyanezt.

- Még szép, ha ettünk és lezuhanyoztál (tehát kell lennie folyóvíznek is!), felőlem bármikor elteheted magad holnapra, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

- Jól hangzik... – másfelől, ilyen helyzetben az az arany szabály, hogy ne vitatkozz a házigazdával. Igaz, Cross erővel is elvehetné ezt a szép kis lakást, ám neki egyáltalán nem ilyen a jelleme. Tám még távozni is hajlandó lenne, ha erre kérné őt a gyengébbik nem képviselője. – Mi is lesz a vacsora?

A sonka, a kenyér, a tojás, és minden más finomságnak ható alapélelmiszer úgy hatott a hősnő számára, mintha csak egy régi szupermarketből kerültek volna ide, persze nem szoktak túl sokat változni ezek az étek. S az sem egy teljesen alaptalan feltételezés, hogy Kim épp egy mostani bevásárlóközpont szétlyuggatott raktárából lovasította meg ezeket a dolgokat, amit a teríték frissességéből adódóan még csak nem rég érhetett egy találat. Így már csak az maradt, hogy miért kellett szegénynek ilyen messze vetődnie mindehhez, ám könnyen lehet, a sok éhes ember már minden boltot kifosztott, ami a közelmúltban került a háború enyészetébe.

Meg sem romolhatott a kaja, mielőtt valaki beletömte volna az bendőjébe.

Charlie sem cselekedett másképpen a neki jutó résszel, s bár egy különös ízt fedezett fel mindegyikben, mégsem panaszkodott. Inkább annak örült, hogy Kim elég leleményes háziasszonynak bizonyult a zacskó térfogatának minden emberi logikát meghazudtoló feltöltéséhez. A hősnő fele ennyit sem rakodhatott volna bele.

Maga a zuhany már egy másik kérdést jelképezett, tényleg volt víz, de jéghideg. Így esett az, hogy Cross két teljes milliszekundum után rájött, miért hagyta ki ezt az egyébként szükségszerű tettet a lány, ám ő mégsem tehette meg. Ha ezek a szabályok, akkor képtelen ezt tenni, a seregben sem kapott jobbat, és még ott is elment a dolog. Igaz, e téren most rekordot döntött, mert két szívdermesztő perc után már ki is lépett a fürdőből, ami azért is figyelemreméltó, mivel idő közben két úton is áldozott a természetnek. Ez pedig roppant megkönnyebbülésére lett.

Kim még ezt a mozzanatot is figyelemmel kísérte, igaz, a hálóból, egy kényelmes, két személyre szabott ágyon álmosan henyélve. Enyhe mosoly fogta el az arcát, amikor Charliera, a tőle kapott – pontosabban egy másik átmeneti, hím nemű lakos ruházatán, aki a második napon elment élelemért és azóta sem talált vissza ide – öltözet tökéletesen passzolni látszott. Igaz, a szürkés szövetruha nem igazán képezte az ő, immár régimódi stílusát, de mégis csak jobban festett így, mint valami múzeumi menekültként. Különben sem találta valami kényelmetlennek.

S a lány még ki sem gyönyörködte magát a megmentőjében, amikor a kék szemeit egyenesen a retinába mélyedve találta. Rajtakapták. Immár Cross is jó alaposan

megengedte magának a pillanatot. A zavar legkisebb érzete nélkül mérte végig a testéhez kecsesen simuló, rózsaszínes, selyemszerű szövetruhát viselő lány bájos idomait. Utoljára a neten és különféle magazinokban látott ilyen szépet.

- Bármilyen remény, hogy odabent aludhassak?

- Jó éjt! – palástolta némi szigorral a mosolyát Kim, aztán tapsolt egyet, s az egyébként kézzel is csukható ajtó már be is zárult Cross szemei előtt.